

תור ל־CT

שרה אהרונוביץ' קרפנוס

לזכר בעלי המנוח, יהושע (שיקי) קרפנוס

ש

עת צהריים בבית חולים במרכז הארץ. אפס מעלות בפרוזדור הקפוא, אין די מקומות ישיבה, אפי כולם זולגים, גרוני מתחיל לכאוב, חוטמי נסתם, וקצהו שלגי. מדוע טמפרטורת חדר מתים פה? כעשרה ממתנינים בגילים שונים אוחזים בידיהם קנקנים צבעוניים ו"משובבי עין", ובהם נוזל שקוף. לוגמים.

אומרת אחת הממתניות: איכס, למה אין בטעם פטל? כולם בוהים בה, ולא עונים. זה מגעיל, אני לא יכולה לשתות טעם כזה, היא מלינה. זה מגעיל, אני לא יכולה לשתות טעם כזה, היא שונה. זה מגעיל, אני לא יכולה לשתות טעם כזה, היא מדקלמת, ועצבי כולם מתחילים לבעבע. קר לי.

היכן חדר השירותים?
יוצאת האחות מחדר הבדיקות.

למה אין בטעם פטל? שואלת הנגעלת. אין, נגמר, עונה האחות. אמרתי לכם שבית חולים פרטי הרבה יותר טוב, קובעת תאבת הפטל. עדיין שתיקה מצד הנגעלים האחרים. איזה מזל שיש לי בתיק תמיד סוכרייה, אמרה הנגעלת הראשונה. הוציאה סוכרייה מתיקה, הניחה אותה בפיה והחלה שותה מנוזלה השקוף שאינו בטעם פטל. הא, אמרה בניצחון, עכשיו טעים לי. רוצה? הציעה סוכרייה לשכנתה שישבה דמומה, ושאלה אותה, למה היא לא שותה גם. היא עושה CT ראש, היא לא צריכה, עונים לה "המומחים". מזל שיש לי סוכרייה, תחבה מחבבת הפטל לפיה עוד סוכרייה והמשיכה לשתות. ■

